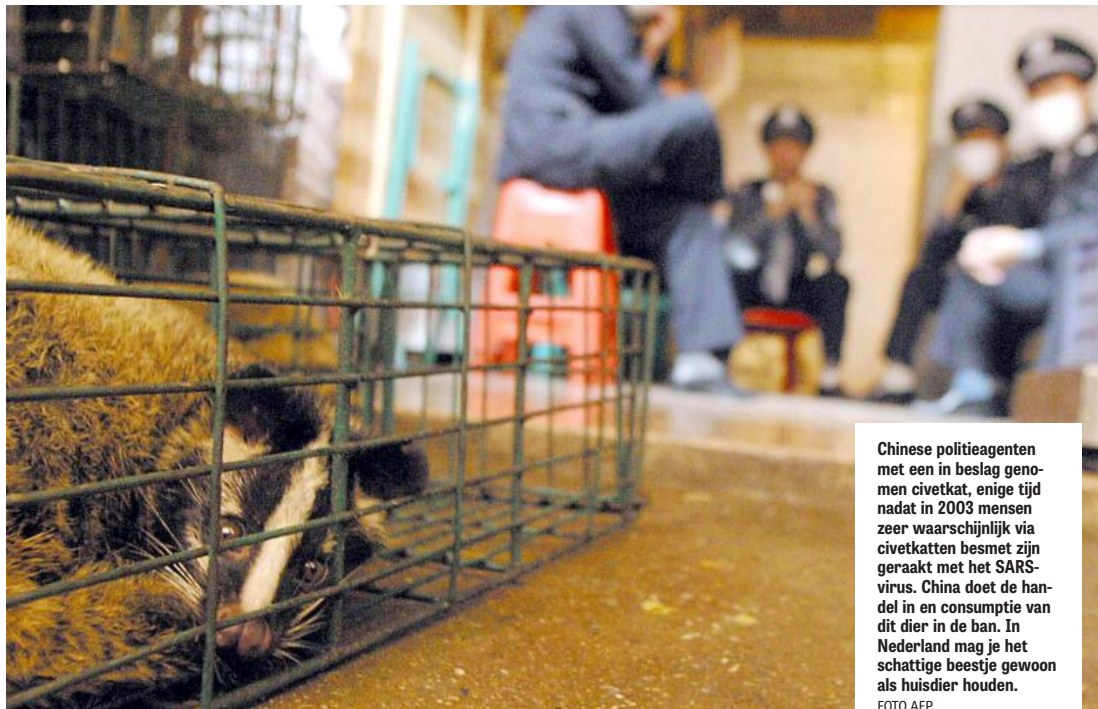

DE KWESTIE

Chinese politieagenten met een in beslag genomen civetkat, enige tijd nadat in 2003 mensen zeer waarschijnlijk via civetkatten besmet zijn geraakt met het SARS-virus. China doet de handel in en consumptie van dit dier in de ban. In Nederland mag je het schattige beestje gewoon als huisdier houden.

FOTO AFP

OPINIE David van Gennep, directeur Stichting AAP

Dierenhobby mag nooit risico voor ons allen zijn

Nu het coronavirus Nederland al weken in haar greep houdt, is het zaak om ook vooruit te gaan kijken. Natuurlijk is het goed om de saamhorigheid nu te roemen, de inventiviteit, creativiteit en solidariteit van mensen. Maar waar dromen we over als we denken aan de wereld na corona? Juist nu moeten we naast zorgen ook gevolgenbestrijding ook praten over preventie: wat kunnen we in het vervolg doen om het risico op zo'n pandemie te verkleinen? Per slot van rekening weten we heel goed dat ongeveer twee derde van de verwekkers van infectieziekten afkomstig is van dieren.

Veiliger

Als we onze les leren, dan zijn we een stuk veiliger voor infectieziekten – al is een uitbraak nooit honderd procent uit te sluiten. We richten ons bij Stichting AAP vooral op de dierwelzijn omdat we zien dat exotische dieren wereldwijd nog altijd worden gebruikt voor kwalijke doeleinden. In circussen, als alternatief medicijn of 'heilzaam' voedsel, om toeristen te vermaken en steeds vaker als 'bijzonder' huisdier. Vaak in heel ongeschikte of ronduit slechte omstandigheden.

Deze omgang met exoti-

Corona is de zoveelste infectieziekte die vrij zeker afkomstig is van dieren. En dat stemt tot nadenken, willen we een volgende pandemie kunnen voorkomen, vindt David van Gennep. „De noodzaak van een positieflijst voor hobbydieren is nu wel aangetoond.”

sche dieren blijkt keer op keer tot enorme problemen te leiden doordat ziekteverwekkers tussen verschillende diersoorten heen en weer springen en bijvoorbeeld onze veestapel raken (vogelgriep).

Maar ook lopen we aan tegen nieuwe, voor de mens dodelijke virussen; zoönosen. SARS van civetkatten, MERS van kamelen en nu Covid-19, waarschijnlijk van een besmet schubdiër op een markt in het Chinese Wuhan.

Pandemie

Zolang al die vormen van exotisch diergebruik zijn toegestaan, lopen we een fors risico op een volgende pandemie. We wijzen dan graag naar China, maar weet wel dat voor het houden van exotische dieren op dit moment in de meeste Europese landen nauwelijks regels bestaan, terwijl er vrijwel niets bekend is over

de gezondheid van die huisdieren. Daarom pleit AAP al jaren voor een lijst met geschikte huisdieren, de positieflijst. De dieren op zo'n lijst worden ook beoordeeld op hun vermogen gevaarlijke virussen of andere infecties op mensen over te dragen. Alle soorten die niet veilig of geschikt zijn om te houden kunnen we dan in de dierentuin zien, waar ze wel weten hoe hiermee om te gaan. De samenleving mag en kan niet blootgesteld worden aan enorme risico's vanwege de buitensporige hobby van een enkeling.

Waarover dro-

Vanzelfsprekend

Vroeger mocht je met een aapje over straat; iets wat nu ondenkbaar is. Wat een winst zou het zijn als nieuwe generaties het vanzelfsprekend vinden dat we exotische dieren met rust laten? Als we die les leren, kunnen wij straks misschien zelfs ons einddoel realiseren: het sluiten van onze opvangcentra. Inderdaad, bij AAP dromen we van een toekomst zonder AAP.

En zonder corona.

David van Gennep is bioloog (virologie en immunologie) en directeur van Stichting AAP

door
**Olof
van Joolen**

IN HET VIZIER

Niets gaat boven het echte contact

Zelden is ons werk en dat van collega's zo op de voet gevolgd als nu. U als lezer trekt ons de verhalen bij wijze van spreken bijna uit handen. De coronacrisis als gouden tijd voor de journalistiek, zou je kunnen zeggen.

En toch kan ik als verslaggever niet wachten tot het allemaal voorbij is.

Niet alleen omdat ik het beste met ieders gezondheid en welzijn voor heb. Maar ook omdat ik zoveel van wat ons vak zo mooi maakt nu vreselijk mis. Natuurlijk, de telefoon kan, zoals ik als beginnend journalist leerde, een machtig wapen zijn.

En via internet zijn er ontelbare relevante bronnen te raadplegen die het meer dan bij welke voorgaande grote crisis ook mogelijk maken onderwerpen van alle kanten te belichten en van context te voorzien. Mijn collega's doen in mijn ogen wat dat betreft geweldig werk.

Maar wat vrijwel volledig is weggevalen, is de dimensie die voor mij dit werk zo de moeite waard maakt. Die van het rechtstreekse contact, *face tot face*. Het gesprek met die bron op het Plein in Den Haag die in een bijzinnigje iets laat vallen waarvan je denkt: 'Echt? Wanneer dat klopt, hebben we toch een verhaal...'

Of dat bijzondere persoonlijke interview waarbij non-verbale communicatie misschien wel net zo belangrijk is als datgene wat iemand zegt.

In de afgelopen weken ben ik bezig

De interviews bleven voelen als half werk

geweest met verhalen die u kunt lezen rond 4 mei. Daarvoor voerde ik noodgedwongen de gesprekken via *FaceTime* of over de telefoon. Het kan; de mensen die ik sprak deden enorm hun best om me zo goed mogelijk te woord te staan. Ik vond het knap dat ze over gevoelige onderwerpen als de oorlog zo open konden praten zonder een echt mens tegenover zich te hebben.

Maar toch, de interviews bleven voelen als half werk. Als zwemmen zonder water.

Best tergend was het ook te zien dat een afspraak voor een bijzonder veelbelovend onderzoeksproject weer uit mijn digitale agenda verdwenen zonder dat ik één dossierstuk gelezen had. En dat terwijl collega Silvan Schoonhoven en ik al best wat uurtjes in de voorbereiding hebben zitten. Wat in het vat zit...; u kent de uitdrukking. Dus zo kijken we nu ook hier maar tegenaan.

Wat ik zoals – denk ik – een flink deel van werkend Nederland mis, is mijn collega's zien. Het samen lachen om wat er is gebeurd en daarna van de snelle grap over te schakelen op die korte brainstorm die je verhaal altijd beter maakt.

Van sommige jongere collega's hoor ik ook wel geluiden dat ze het heerlijk vinden zo, dus misschien ligt het aan mij.

Deze coronatijd brengt mij de bevestiging dat ik geen *FaceTime*-journalist ben. Ik ben een verslaggever die niet kan wachten tot het weer de tijd is om zoveel mogelijk echte gezichten te kunnen zien.